

ἀπολουβῶ ἀμάρτ. 'πολουβῶ Κύπρ. 'πουλουβῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουβῶ.

Μεταβάλλω εἰς λουβιά, εἰς τρίμματα, τρίβω.

ἀπολούζω σύνηθ. ἀπολούγω Κωνπλ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπολούω.

1) Λούω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ λούσιμο σύνηθ. : Σὰν ἀπολούσω τὸ παιδί, θά 'ρθῶ σύνηθ. 2) Λούω τὸ νεογνὸν τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς βαπτίσεως, ἐπὶ τῆς κατ' οἶκον τελουμένης θρησκευτικῆς ἐορτῆς Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ.

ἀπολοῦθε ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 6 ἀπουλοῦθε Πελοπν. (Αἴγ.) ἀπολοῦθες Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὁλοῦθε.

1) Πανταχόθεν Πελοπν. (Μάν.) — ΚΜπαστ. ἔνθ' ἀν. : 'Στὴ χάρι τῆς ἔρχονται πολλὸς κόσμος ἀπολοῦθε Πελοπν. (Μάν.) Τέτοιο πλοῦτος μᾶς κυκλώνει ἀπολοῦθε κ' ἐμεῖς νὰ τ' ἀψηφοῦμε ΚΜπαστ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ὁλοῦθε. 2) Πανταχοῦ Πελοπν. (Μάν.) : 'Απολοῦθε γύρισα νὰ τὸν εὔρω καὶ δὲν τὸν εἶδα. Θὰ πάω ἀπολοῦθες. Συνών. παντοῦ.

ἀπολουκ-κῶνω Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2, 93

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουκ-κῶνω.

1) Ἐμπίπτω εἰς λοῦκ-κον, εἰς λάκκον, θάπτομαι.

2) Μεταφ. ἀποθαρύνομαι : Ποίημ.

Θωρεῖς πῶς ἐπολοῦκ-κωσα, ἔλα νὰ μὲ στομώσης

σγιὰν ξυλοκόπος τὴν κουνιὰν

μὲ τὰ γλυτῶνά σου τὰ φιλεῖα δύναμιν νὰ μοῦ δώσης

νὰ βκῶ τῷ ἐγὼ 'ς τὴν γειτονιὰν

(στομώσης = ἐνθαρύνης, κουνιὰν = πέλεκυν) Δλιπέρτ. ἔνθ' ἀν.

* **ἀπολούρα** ἦ, ἀπαλόρα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρίζω.

Ἐκδιώξις. Συνών. ἀποδιωγμός.

ἀπολουριάζω ἀμάρτ. ἀπουλουριάζου Λέσβ. ἀδι-λουριάζου Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουριάζω.

Δὲν ψήνομαι καλῶς, ἐπὶ λαχάνων.

ἀπολουριαίνω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουρί.

Ἐπὶ ἐδέσματος, χάνω τὴν νωπότητά μου : Τὸ φαεῖ εἶναι κατεβασμένο πολλὴ ὥρα κι ἀπολούριανε.

ἀπολουρίζω ἀμάρτ. 'πολουρίζω Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) ἀπαλιρῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουρί.

Ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ φύγῃ, ἐκδιώκω : 'Επολούρισέν τον 'ποὺ τὸ χωρὸν Κύπρ. Εἶντα τὸν θωρεῖς ἀκόμη τῷ 'ἐν τὸν 'πολουρίζεις ; αὐτόθ. 'Εφερεν τὸ κοπάδιον του μέσ' 'ς τὸ χωρά-φιν μου νὰ τὸ βοῶ-δίση, ἀμ-μὰ ἐπῆα τῷ ἐπολούρισά τον τῶαι 'τδεῖνον τῶαι τὲς αἶγες του Λεμεσ. Μεῖνε 'δὰ χαμαὶ νὰ βλέπης τὸ σπαρμένον, ἂν ἔρτουν κτηνά, νὰ τὰ 'πολουρίσης αὐτόθ. Πῆγα 'ς τοῦ σπῖτι τ' κί μ' ἀπαλέραξι Ἰμβρ. Συνών. ἀπο-διώχνω 1.

ἀπολουρωμάδα ἦ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρώνω.

Ἰχνος εἰς σχῆμα λωρίδος : Εἶδα σκαβιλὰ ἦτον εὐτή, ὅλον ἀπολουρωμάδες εἶν' ἡ μούρη δον ! Κακοπλυμένο 'ναι τὸ φουσιάνι, ὅλον ἀπολουρωμάδες εἶναι.

ἀπολουρώνω ἀμάρτ. ἀπουλ'ρώνου Θεσσ. (Ζαγορ.) 'πολουρώνω Ρόδ. Μετοχ. ἀπολουρωμένος Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουρώνω.

1) Γίνομαι μαλακὸς δι' ἐξιδρώσεως, ἀρχίζω νὰ ἰδρώνω, ἐπὶ δέρματος Θεσσ. (Ζαγορ.) 2) Ἐπὶ ὑγροῦ, χύνομαι ἔξω τοῦ ἀγγείου, περιβρέχω αὐτὸ Ρόδ. : 'Επολούρωσε τὸ κρασί - τὸ νερό. 3) Μετοχ. ὁ μὴ εὐθρυπτος Σῦρ. : Τὸ ψωμί εἶναι σὰν ἀπολουρωμένο.

ἀπολούρωσι ἦ, Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολουρώνω.

Ἡ πρωινὴ δρόσος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν πάχνην : Σήμερα εἶχε πολλὴ πανιοιὰ, μὰ 'πὰ χάμω 'ς τ' ἀμπέλια λιγάκι ἔτσαδὰ ἀπολούρωσι.

ἀπολουσίδι τό, Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Περιδ. ἀπο-λούσιδο Κρήτ. Σίφν. ἀπολούσουδο Θήρ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λουσίδι.

1) Πληθ., τὰ ἐκ τοῦ λουτροῦ ἢ τῆς λούσεως ἀκάθαρτα ὕδατα, τὰ σαπωνοβριθῆ ἀποπλύματα Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κύπρ. — Λεξ. Περιδ. : 'Εκατσε μέσ' 'ς τὰ ἀπολουσίδια τοὺς ἄλλους νὰ μὲ λούσης (τοὺς ἄλλους = τῶν ἄλλων) Κύπρ. Χῦσε τ' ἀπολουσίδια σου 'ς τὸ γάραβο Κρήτ. Συνών. ἀπό-λουσμα 1. 2) Μεταφ. τὸ νεώτερον τῶν τέκνων Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει.

ἀπολουσίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπολούσι.

Ἀποπλύνω, ἐκπλύνω. Συνών. ξενερίζω.

ἀπολούσιμο τό, Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολούζω.

Τὸ πέρας τῆς λούσεως, ἀπόλουσις.

ἀπόλουσμα τό, Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ. Κωνπλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολούζω.

1) Ἀπολουσίδι 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. Κάρπ. Πελοπν. (Καλά-βρυτ.) 2) Ἡ λοῦσις τοῦ βρέφους τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὴν βάπτισιν Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ.

ἀπολουτρίζομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουτρίζομαι.

Κάμνω λουτρόν, λούομαι : Ἄσμ.

Σὲ μαρμαρένη γούρνα ἐπολουτρίζετο

καὶ μὲ χρυσὴ μαντήλα ἐφογγίζετο.

ἀπολουφάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λουφάζω.

Λωφῶ, ἡσυχάζω ἐντελῶς.

ἀπολοχάζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λόχη. Ἰδ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 39 (1927) 200 κέξ. Πβ. ἀπολοχαίνω.

1) Ἐπὶ φαγητοῦ, ἀποβάλλω τὴν λόχην, τὴν φλόγα, τὴν θερμότητα, ἀποψύχομαι ὀλίγον ἔνθ' ἀν. : 'Αφ' ἑς τὸ φαγεῖν ἂς ἀπολοχάζ' Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀπολοχαίνω.

2) Μεταφ. ἐπὶ τραύματος, ἀποστήματος κττ., ἀποβάλλω τὴν φλόγωσιν Κερασ.

ἀπολοχαίνω Θήρ. Κρήτ. Πάρ. 'πολοχαίνω Ἰων. (Κρήν.) ἀπολοχαίνω Χίος ἀπολοφαίνω Ἰκαρ. ἀπολα-χαίνω Κρήτ. Κίμωλ. 'πολαχαίνω Εὐβ. ('Ορ.) ἀπολεχαίνω Στερελλ. ('Αμφ.) 'πιρχαίνου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λόχη. Ἰδ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 39 (1927) 200 κέξ. Πβ. καὶ ἀπολοχάζω. Ὁ τύπ. ἀπολοφαίνω ἴσως κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ λου-φάζω. Ὁ τύπ. 'πιρχαίνου ἐκ τοῦ ἀπελοχαίνω - ἀπι-λουχαίνου - ἀπιρ'χαίνου. Περί τῆς λ. πβ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 136.

